

at forhøje de Pensioner, som er noget større, og det er sikkert haardt tiltrængt; men at han vil skaffe disse Penge ved at tage fra dem, der har de allermindste Beløb, forekommer mig uheldigt. For en hel Del af disse Mennesker vil det vel ikke betyde andet — det indrømmer jeg — end at de fra at være pensionerede af Staten gaar over til at faa en Aldersrente af samme Størrelse, men hvor bliver saa Besparelsen af? Det eneste, som sker, er, at det lykkes Staten at vælte noget af Udgiften over paa Kommunerne. Men en Del af disse Mennesker vil sikkert ikke kunne faa nogen Erstatning for det, de her vil miste.

Der er endelig Forholdet med Hensyn til Enkerne. Flere af disse bliver uheldig stillet, nemlig de, hvis Pension er fastsat efter den gamle Lov. Det har tidligere været saaledes, at naar vedkommende Tjenestemand er død, efter at Loven af 12. September 1919 er traadt i Kraft, kunde Enken vælge, saaledes at hendes Pension blev fastsat efter den Lov, hvorefter hun fik mest. Jeg vil meget henstille, at man genindførte denne Bestemmelse. Der er Fortilfælde, hvor man har baaret sig saaledes ad, og det vilde sikkert ikke betyde forfærdelig meget for Statskassen, men for nogle af Enkerne vilde det betyde en Del. Det er ogsaa et af de Spørgsmaal, jeg vil anbefale, at vi tager op til Behandling i Udvalget.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i et Udvalg; saa haaber jeg, vi kan faa rettet de Skavanker, som jeg mener det har.

Parkov: Som jeg udtalte ved første Behandling af den nugældende Lov, er det efter min Mening til en vis Grad — men ogsaa kun til en vis Grad — forstaaeligt, at de Tjenestemænd, som er pensioneret før den 1. Oktober 1919, har Vanskelighed ved at forsone sig med, at de skal have en mindre Efterløn end de Tjenestemænd, som først er blevet afskediget efter det nævnte Tidspunkt. Deres Ræsonnement er ganske naturligt; de synes, at det, at de i sin Tid har tjent for en mindre Løn og ofte haft en adskilligt længere Arbejdstid, dog ikke skulde foranledige, at de, naar de blev pensioneret, fik en mindre Efterløn end de andre. Skønt jeg altsaa indrømmer, at jeg forstaar et saadant Ræsonnement, maa jeg dog tilføje, at jeg anser det for umuligt at opfylde deres Ønske. I saa Henseende

skal jeg henvise til de Udtalelser, der blev fremsat af Lønningskommissionen før Fremsættelsen af Tjenestemandsløvsforlaget og fra Regeringens Side, den Gang Forslaget til Tjenestemandsløven blev fremsat, og endelig ogsaa henvise til den meget stærkt spændte økonomiske Situation, vi er i. Der vilde kræves et Tillæg af ca. 50 pCt. til de gamle Pensioner, for at de i nogen Maade kunde komme op paa Siden af de senere tilstaaede. I den nugældende Lov blev Pensionerne forhøjet med 25 og 20 pCt., medens der i Regeringens Forslag oprindeligt var foreslaaet en Forhøjelse af 20 pCt. Det her foreliggende Forslag gaar ud paa en Forhøjelse med 30 pCt. af Beløb indtil 840 Kr. og med 25 pCt. af Beløb over 840 Kr., altsaa i et hvert Tilfælde dog en Forbedring af de nuværende Forhold. I Modsætning til den ærede sidste Taler (A. C. Mortensen) maa jeg mene, at der ikke kan indvindes noget berettiget imod Bestemmelsen om en Reduktion ned til det firedobbelte af Grundunderstøttelsen for de ganske smaa Pensioner og Understøttelser; thi disse Pensioner og Understøttelser er givet for en ganske kortvarig eller i hvert Fald lidet betydende Tjeneste; og den Reduktion, her er Tale om, vil først blive gennemført i Løbet af en 5-aarig Periode. Endvidere kommer de Beløb, der spares, de gamle Pensionister, som har sat et Livs Arbejde ind i deres Tjenestegerning, til gode. Under disse Omstændigheder synes jeg ikke — om end man naturligvis kan beklage, at man i sin Tid gik saa højt —, at der er noget at sige til, at man nu maa rette dette Forhold.

Understøttelsen til forældreløse Børn foreslaas forhøjet til 156 Kr. Hvis der er nogen Mulighed for at gaa højere op med dette Beløb, skal jeg for mit Vedkommende gerne yde min Støtte dertil. Til de forhøjede Beløb ydes der efter § 2 Dyrtidstillæg efter de almindelige Regler og saa, som noget nyt, et personligt Tillæg. Det er allerede nævnt, men det er saa vigtigt og betydningsfuldt, at det er rigtigt at understrege det. Der ydes et personligt Tillæg, som har en blivende Karakter; det afløser Konjunkturtillæget og vil sikkert blive modtaget med Paaskønnelse og Forstaaelse af de deri interesserede. Jeg henstiller, at man i § 2, 2det Stykke, ændrer Teksten saaledes, at den kommer til at lyde: „Den, der oppebærer Dyrtids- eller personligt Tillæg efter nærværende Lov, kan ikke tillige faa Dyrtids- eller Konjunkturtillæg efter